

PROFODUL DOMNULUI NOSTRU

IISUS KRISTOS

PROHODUL
DOMNULUI DUMNEZEULUI
ȘI MÂNTUITORULUI NOSTRU
IISUS HRISTOS

STAREA ÎNTÂI

Glasul al 5-lea:

1. În mormânt, Viață,
Pus ai fost, Hristoase,
Și s-au spăimântat oștirile îngerești,
Plecăciunea Ta cea multă proslăvind.
2. Dar cum mori, Viață,
Și cum șezi în mormânt?
Și împărăția morții Tu o zdrobești,
Și pe morții cei din iad îi înviezi?
3. Te mărim pe Tine,
Iisuse Doamne,
Și-ngroparea îți cinstim și patimile,
Că din stricăciune Tu ne-ai izbăvit.
4. Cel ce-ai pus pământul

Cu măsuri, Hristoase,
Astăzi șezi în mic mormânt, Ziditorule,
Și din gropi pe cei ce-au murit înviezi.

5. Iisuse al meu,
Împărat a toate,
De ce vii la cei din iad, o, Hristosul meu?
Vrei să dezrobești pe neamul omenesc?
6. Stăpânul a toate
Mort se vede acum
Și deșertătorul gropilor celor morți
Se încuie-n groapă nouă ca un om.
7. În mormânt, Viață,
Pus ai fost, Hristoase,
Și cu moartea Ta pe moarte o ai pierdut
Și viață lumii Tu ai izvorât.
8. Cu cei răi, Hristoase,
Ca un răufăcător,
Socotit ai fost, dar ne-ai îndreptat pe toți
Și ne-ai scos din amăgirea celui rău.
9. Mai frumos cu chipul
Decât oamenii toți,

Ca un om se vede mort și fără de chip,
Cel ce toată firea a-nfrumusețat.

10. Iadul cum va răbda
Intrarea Ta, Doamne;
Și cum nu se va zdrobi-ntunecându-se,
De-a luminii Tale fulgere orbind?

11. Dulcea mea lumină
Și mântuitoare,
Cum în groapă-ntunecoasă Tu Te-ai
ascuns?
O, răbdare de nespus și negrăit!

12. Nici lumea de duhuri
Nu pricepe, Doamne,
Nici mulțimea fără-de trup poate povesti
Taina îngropării Tale, neștiind.

13. O, minuni străine!
O, ce lucruri noi!
Cel ce-mi dă suflare mie Se poartă mort,
Îngropat de mâinile lui Iosif.

14. În mormânt ai apus,
Dar de-al Tatălui sân

Nicicum nu Te-ai despărțit, Hristoase al meu.

Acest lucru e străin și nefiresc!

15. Întreaga făptură

Recunoaște-n Tine:

Împărat adevărat, pe pământ și-n cer,

Deși în mormânt Te-ncui, Hristoase al meu!

16. Tu-n mormânt fiind pus,

Ziditor Hristoase,

Temelia iadului s-a cutremurat

Și-ale morților morminte s-au deschis.

17. Cea ce în palmă

Tot pământul ține,

Sub pământ acum cu trupul Se află mort,

Slobozind pe morții cei legați în iad.

18. Din stricare, Doamne,

Viața mea o ridici;

Căci murind acum, la cei morți Te-ai pogorât

Și-ale iadului zăvoare le-ai zdrobit.

19. Ca lumina-n sfeșnic,

Se ascunde acum

Sub pământ, ca sub obroc, Trupul Dom-
nului

Și din iad gonește întunericul.

20. Mulțimea de oștiri,
Cea duhovnicească,
Împreună cu Iosif și Nicodim
Merg să-ngroape pe Cel ce e ne-ncăput.
21. Murind Tu de voie,
În mormânt ai fost pus;
Și pe mine ce-am fost mort, Iisuse-al meu,
De amara mea greșală m-ai scăpat.
22. S-a schimbat făptura
Prin a Tale patimi,
Căci cu Tine-au pățimit toate câte sunt,
Țiitor a toate cunoscându-Te.
23. Luând în pânțece
A vieții Piatră,
Cel a toate mâncător, iadul, a vărsat
Pe toți morții ce din veac i-a înghițit.
24. În mormânt nou Te-au pus
Înnoind, Hristoase,

Firea oamenilor, prin învierea Ta,
După cum se cade unui Dumnezeu.

25. Pe pământ ai venit,
Pe Adam să-l mântui.
Și pe-acesta negăsind, jos Te-ai pogorât;
Pân-la iad, Stăpânul meu, l-ai căutat.

26. Pământul de frică
S-a mișcat, Cuvinte,
Și luceafărul lumina sa și-a ascuns,
Apunând a Ta lumină sub pământ.

27. Ca un om, ai murit
De-a Ta voie, Doamne;
Dar ca Dumnezeu pe morți din gropi ai
sculat
Și din întunericul păcatelor.

28. Vărsând râu de lacrimi
Peste Tine, Doamne,
Cea Curată, ca o Maică, a glăsuțit:
„Oare cum Te voi îngropa, Fiul meu?“

29. Ca grăuntul de grâu,
Ce-ncolțește-n pământ,

Spic aducător de rod nouă Te-ai făcut,
Înviind pe toți urmașii lui Adam.

30. Sub pământ Te-ai ascuns
Ca un soare, acum,
Și-ntr-a morții noapte neagră Te-ai învelit;
Ci răsai, Hristosul meu, mai strălucit!
31. Cum ascunde luna
Fața sa de soare,
Așa groapa Te-a ascuns și pe Tine-acum,
Cel ce prin trupească moarte ai apus.
32. Iisus, Viața,
Gustând moartea acum,
Pe toți oamenii de moarte i-a izbăvit
Și viața tuturor le-a dăruit.
33. Pe întâiul Adam,
Prin păcat omorât,
La viață ridicându-l cu moartea Ta,
Adam nou în trup Te-ai arătat acum.
34. Cereștile cete,
Mort întins, pentru noi,
Te-au văzut, Stăpânul meu, și s-au spăi-

mântat

Și cu aripile s-au acoperit.

35. Pogorându-Te mort,
De pe lemn, Cuvinte,
Iosif cel cu bun chip Te pune-n mormânt;
Ci-nviază, Doamne, mântuind pe toți.
36. Bucurie, Doamne,
Fiind îngerilor,
Întristare lor acum le-ai pricinuit,
Cu trup mort, ca pe un om, văzându-Te.
37. Suind Tu pe cruce,
Împreun-ai suit
Și pe muritorii vii; iar stând sub pământ,
Ai sculat de-acolo pe cei adormiți.
38. Ca un leu, Tu, Doamne,
Adormind cu trupul,
Ca un pui de leu Te scoli, Cela ce ai fost
mort,
Lepădând și bătrânețea trupului.
39. Cela ce din coasta
Lui Adam cel dintâi
Pe strămoș ai plăsmuit, ești-n coastă-

mpuns

Și izvor curățitor ne izvorăști.

40. Se-njunghia în taină
Mai-nainte mielul,
Iar acum Tu, pătimind, fără să cârtești,
Ești fățiș junghiat și firea curățești.
41. Cine dar va spune
Chipul groaznic și nou?
Cel ce stăpânește toate făpturile
Pătimizește azi și moare pentru noi.
42. Cuprinzându-i spaima,
Au strigat îngerii:
„Cum Se vede mort Stăpânul vieții.
Și de ce-n mormânt Se-ncuie Dumnezeu?“
43. Din coasta Ta, Doamne,
Cea însulită,
Izvorăști mie viață, prin viața Ta,
Și mă înnoiești și mă viezi cu ea.
44. Răstignit pe cruce,
Ai chemat pe oameni,
Iar curată coasta Ta împungându-se,

Tuturor iertare dai, Iisusul meu.

45. Cel cu chip cuvios
Te gătește-ngrozit
Și Te-ngroapă, ca pe-un mort, cu smere-
nie,
De-ngroparea Ta înfricoșându-se.
46. Sub pământ, de voie,
Pogorând ca un mort,
Tu ridici de pe pământ, Hristoase, la cer
Pe cei care de-acolo au fost căzuți.
47. Deși Te-ai văzut mort,
Dar ești viu Dumnezeu
Și ridici de pe pământ, Hristoase, la cer,
Pe cei care de-acolo au fost căzuți.
48. Deși Te-ai văzut mort,
Dar ești viu Dumnezeu
Și pe oamenii cei morți, pe toți, înviezi,
Omorând de tot pe-al meu omorător.
49. O, ce bucurie,
Ce dulceață multă,

A fost ceea ce-a umplut pe toți cei din iad,
Strălucind lumina Ta-n adâncul lui.

50. Îngroparea-Ți laud,
Patimilor mă închin;
Și puterea Îți măresc, Milostivule,
Prin care de patimi am fost dezlegat.

51. Asupra Ta, Doamne,
Sabie s-a ascuțit
Și-a puternicului sabie s-a tocit,
Iar cea din Eden se biruiește-acum.

52. Văzând mielușeaua
Pe-al său Miel junghiat,
Doborâtă de dureri striga și-ndemna,
Ca și turma să se tânguie cu ea.

53. În mormânt de Te-ngropi
Și în iad de pogori,
Dar mormintele, Iisuse, le-ai deșertat
Și întregul iad, Hristoase, l-ai golit.

54. De-a Ta voie, Doamne,
Pogorând sub pământ,

Pe toți oamenii din moarte i-ai înviat
Și la slava Tatălui i-ai înălțat.

55. Unul din Treime,
Cu trupul, pentru noi,
Defăimată moarte rabdă, binevoind;
Se cutremură și soare și pământ.
56. Urmașii lui Iuda,
Din izvor adăpați
Și cu mană săturați demult, în pustiu,
În mormânt îl pun pe Hrănitorul lor.
57. Ca un vinovat, stă
Cel prea drept la Pilat
Și la moartea cea nedreaptă e osândit
Și Judecătoru-i răstignit pe lemn.
58. Îngâmfat Israil,
Ucigașe popor!
Pentru ce pe Varava, pătimaș, slobozi,
Iar pe Domnul pentru ce Îl răstignești?
59. Plăsmuind pe Adam
Din pământ, cu mâna,

Pentru dânsul Te-ai făcut om firesc în trup
Și de bunăvoia Ta Te-ai răstignit.

60. Ascultând, Cuvinte,
De al Tău Părinte,
Pân-la iadu-ngrozitor Tu Te-ai pogorât,
Înviind tot neamul muritorilor.
61. „Vai, Lumina lumii!
Vai, a mea Lumină!
O, Iisusul meu! O, Fiule prea dorit!“
Cu amar, striga Fecioara și jelea.
62. Pizmătăreț popor,
Ucigaș blestemat!
Rușinează-te măcar, înviind Hristos,
De mahrama și de giulgiurile Lui.
63. Vino, necurate,
Ucigaș ucenic,
Și pricina răutății arată-mi-o:
Pentru ce-ai ajuns tu pe Hristos să-L vinzi?
64. Iubitor de oameni
Te prefaci, nebune,

Orb, nemernic, ne-mpăcat, vânzătorule;
Tu, ce mirul ai voit să-l vinzi pe bani.

65. Cu ce preț vândut-ai
Sfântul Mir cel ceresc?
Sau ce vrednic de potriua lui ai primit?
Nebunie - aflași, prea blestemat satan!
66. De iubești săracii
Și mâhnit ești de mir
Ce se varsă, curățind suflet păcătos,
Cum pe aur, pe Luminătorul, vinzi?
67. O, Cuvinte, Doamne,
A mea bucurie,
Îngroparea-Ți de trei zile cum voi răbda?
Mi se rupe inima ca unei maici.
68. „Cine-mi va da apă
Și izvor de lacrimi,
Ca să plâng pe Iisus, dulcele meu Fiu?“,
A strigat Fecioara, Maica Domnului.
69. O, munți și vâlcele
Și mulțimi de oameni,

Tânguiți-vă și plângeți cu mine toți
Și jeliți cu Maica Domnului ceresc!

70. „Când am să te mai văd,
Veșnică Lumină,
Bucuri și dulceața sufletului ?“,
A strigat Fecioara, tânguindu-se.
71. Deși, ca o piatră,
Tare și tăioasă,
Ai primit a Te tăia; dar ne-ai izvorât
Râu de viață vie, Veșnice Izvor.
72. Ca dintr-o fântână,
Din îndoitul râu,
Ce din coasta Ta a curs, noi ne adăpăm
Și viața veșnică o moștenim.
73. Voind Tu, Cuvinte,
În mormânt Te-ai văzut;
Dar ești viu și scoli din morți, după cum ai
spus,
Cu-nvierea Ta, Mântuitorule.
74. Te cântăm, Cuvinte,
Doamne al tuturor,

Împreună și cu Tatăl și cu Duhul Sfânt
Și-ngroparea Ta cea sfântă proslăvim.

75. Fericimu-Te toți,
Maica lui Dumnezeu,
Și-ngroparea de trei zile noi o cinstim
A Fiului tău și-al nostru Dumnezeu.

76. În mormânt, Viață,
Pus-ai fost, Hristoase,
Și s-au spăimântat oștirile îngerești,
Plecăciunea Ta cea multă proslăvind.

STAREA A DOUA

Glasul al 5-lea:

1. Cuvine-se, dar,
Să cădem la Tine, Ziditorul,
Cel ce pe cruce mâinile Ți-ai întins
Și-ai zdrobit de tot puterea celui rău.
2. Cuvine-se, dar,
Să-Ți dăm slav-a toate Ziditorul,
Căci din patimi Tu ne-ai scos, prin patima

Ta,

Și din stricăciune toți ne-am izbăvit.

3. Soarele-a apus,

Iar pământul s-a clătuit, Cuvinte,

Apunând Tu, ne-nseratul soare, Hristos,

Și cu trupul în mormânt punându-Te.

4. Somn învietor

În mormânt dormind, Hristoase Doamne,

Din cel greu somn al păcatului ai sculat

Întreg neamul omenesc cel păcătos.

5. „Una-ntre femei

Te-am născut Fiu, fără de durere;

Dar acum sufăr dureri, prin patima Ta“,

Cea Curată, mult jelindu-se, zicea.

6. Sus văzându-Te,

De Părinte nedespărțit, Doamne,

Iar jos cu trupul mort, sub pământ fiind,

Serafimii s-au înfricoșat acum.

7. Răstignindu-Te,

S-a rupt tâmpla templului prin mijloc

Și și-ascund luminătorii lumina lor,
Sub pământ Tu, Soare, ascunzându-Te.

8. Cela ce cu-n semn
A făcut la început pământul,
Azi apune sub pământ, ca un muritor;
Îngrozește-te de-aceasta, cerule!
9. Sub pământ apui
Cela ce-ai făcut pe om cu mâna,
Ca pe oameni să-i înalți din căderea lor,
Cu puterea Ta atotputernică.
10. Veniți să cântăm
Lui Hristos Cel mort, plâns sfânt cu jale,
Ca femeile, ce mir au adus atunci,
S-auzim cu ele: „Bucurați-vă!“
11. NeseCAT mir ești,
Cuvinte Doamne;
Pentru-aceea și femeile mir Ți-aduc,
Celui viu, ca unui mort și îngropat.
12. Cu-ngroparea Ta
Ai zdrobit de tot iadul, Hristoase,
Și cu moartea Ta pe moarte ai omorât

Și din stricăciune lumea mântuiești.

13. Râu de viață ești
Ce din Tatăl curgi, Înțelepciune,
Iar în groapă apunând, viață dăruiești
Celor din adâncurile iadului.
14. Ca să înnoiesc
Firea oamenilor cea zdrobită,
Eu cu moartea mi-am rănit trupul Meu,
voind;
Deci, jelind, nu-ți bate pieptul, Maica Mea.
15. Sub pământ apui,
Cel ce ești luceafăr al dreptății,
Și pe morți i-ai ridicat, ca dintr-un somn
greu,
Alungând din iad tot întunericul.
16. Bob cu două firi:
Dătătorul de viață, astăzi,
În adânc pământ, cu lacrimi, se seamănă;
Însă, răsărind, lumea va bucura.
17. S-a temut Adam,

Dumnezeu umblând în rai atuncea,
Iar acum s-a bucurat c-ai venit la iad;
Căci căzând atunci, acum s-a ridicat.

18. Maica Ta acum

Varsă râuri de lacrimi, Hristoase,

Și-a strigat, când Te-a văzut cu trupu-n
mormânt:

„Înviază, Fiule, precum ai spus!“

19. Iosif Te-a ascuns,

Cu evlavie, în groapă nouă;

Și cântări dumnezeiești, de-ngroparea Ta,

Ți-a cântat, cu lacrimi împletindu-le.

20. Doamne, Maica Ta,

Pironit văzându-Te pe cruce,

De amară întristare, sufletul ei

S-a pătruns de cuie și de sabie.

21. Maica Ta, văzând

Adăparea Ta cu fiere, Doamne,

Cel ce ești dulceața lumii noastre întregi,

Fața ei cu-amare lacrimi a udat.

22. „Rău m-am întristat
Și rărunchii mi se rup, Cuvinte,
Junghierea Ta nedreaptă văzându-o“,
Zis-a prea Curata, tânguindu-se.
23. „Cum am să-ți închid
Ochii dulci și-a Tale buze, Doamne,
Și cum dar ca pe un mort Te voi îngropa?“
A strigat Iosif, înfiorându-se.
24. Jalnice cântări
Iosif și cu Nicodim cântă
Lui Hristos ce S-a-ngropat, acum, în
mormânt
Și cu dânșii cântă cetele cerești.
25. Sub pământ apui
Tu, Hristoase, soare al dreptății;
Deci și buna, Maica Ta, care Te-a născut,
De dureri se stinge, nevăzându-Te.
26. Iadul s-a-ngrozit,
Dătătorule de viață, Doamne,
Când prădată și-a văzut bogăția lui
Și-nviați pe morții cei legați din veac.

27. Soare luminos
După noapte strălucește, Doamne;
Iar Tu, după moartea Ta, strălucești mai
mult,
Înviind din groapă ca un Dumnezeu.
28. Ziditorule,
Primindu-Te în sân pământul
S-a clătuit de frica Ta, Preaputernice,
Și pe morți cutremurul i-a deșteptat.
29. O, Hristosul meu!
Iosif și Nicodim cu miruri,
Într-un chip deosebit, acum Te gătesc
Strigând: „O, pământ-nfricoșează-te!“
30. Doamne, ai apus
Și cu Tine-a soarelui lumină;
Iar făptura de cutremur cuprins-a fost,
Făcător al tuturor vestindu-Te.
31. Piatra cea din unghi
O acoperă piatră tăiată
Și pe Domnu-L pune-n groapă un muritor.
Înfioară-te, de-acuma, tu, pământ!

32. „Vezi-ne aici:
Ucenicul cel iubit și Maica,
Și cu dulce glas răspunde-ne, Fiule!“,
A strigat Curata, cu amar plângând.
33. Tu, ca Cel ce ești
De viață dătător, Cuvinte,
Pe iudei nu i-ai ucis, fiind răstignit;
Ba chiar și pe morții lor îi înviezi.
34. Nici chip ai avut,
Nici frumusețe, când pătimeai, Doamne;
Dar mai mult ai strălucit, când ai înviat,
Și cu sfinte raze ne-ai înfrumusețat.
35. Ai apus în trup,
Sub pământ, nestinsule Luceafăr;
Și aceasta neputând vedea soarele,
În amiazăzi el s-a întunecat.
36. Luna, soarele
Se întunecă-mpreună, Doamne,
Și robi binevoitori Ți s-au arătat
Și în mantii negre s-au înveșmântat.

37. „Chiar de-ai și murit,
Dar sutașul Dumnezeu Te știe;
Iar eu cum Te-oi pipăi, Dumnezeuul meu,
Mă cutremur“, a strigat Cel cu bun chip.
38. A dormit Adam
Și din coastă lui-și scoase moarte;
Tu dormind acum, Cuvinte-al lui Dum-
nezeu,
Lumii viață izvorăști din coasta Ta.
40. Ai dormit puțin
Și-ai dat viață la cei morți, Hristoase,
Și-nviind ai înviat pe cei adormiți,
Ce din veacuri adormise, Bunule.
41. De ai și murit,
Dar ai dat vinul de mântuire,
Viață, care izvorăști viață tuturor;
Patima și crucea Ta Ți le slăvesc.
42. Cum au suferit
Cereștile cete îndrăzneala
Celor ce Te-au răstignit, Dumnezeule,
Când Te văd gol, sângerat și osândit?

43. O, neam jidovesc
Îndărătnic, ce-ai primit arvuna!
Cunoscut-ai ridicarea Bisericii;
Pentru ce dar pe Hristos L-ai osândit?
44. În batjocură
Tu îmbraci pe Împodobitorul,
Care cerul a-ntărit și-a-mpodobit
Tot pământul, într-un chip prea minunat.
45. Ca un pelican
Te-ai rănit în coasta Ta, Cuvinte;
Și-ai dat viață l-ai Tăi fii, care au murit,
Răspândind asupra lor izvoare vii.
46. Oarecând, Navi
Opri soarele, zdrobind dușmanii;
Iar Tu, Soare, ascunzându-Ți lumina Ta,
Ai zdrobit pe-al iadului stăpânitor.
47. Nu te-ai despărțit
De-al Părintelui sân, Milostive;
Chiar să fii om muritor ai binevoit
Și în iad, Hristosul meu, Te-ai pogorât.

48. Tins fiind pe lemn,
Cel ce spânzuri pământul pe ape,
În pământ, fără suflare, acum pogori;
Care lucru nerăbdându-l, tremură.
49. „Vai, o, Fiul meu!“
Prea Curata jeleşte și zice:
„Că pe care-L aşteptam, ca pe-un împărat
Osândit acum pe cruce Îl privesc!“
50. Astfel mi-a vestit
Gavriil, venind din cer la mine:
El mi-a spus că-mpărăția Fiului meu
Este o împărăție veșnică.
51. Vai, s-a împlinit
A lui Simeon proorocie,
Că prin inima mea sabie a trecut;
O, Emanuile, Cel ce ești cu noi!
52. O, iudeilor!
Rușinați-vă măcar de morții
Înviați de Dătătorul vieții lor,
Cel pe care, pizmătăreț, L-ați ucis.
53. S-a cutremurat

Și lumina soarele și-a stins-o,
Când în groapă Te-a văzut neînsuflețit;
Nevăzuta mea lumină, Bunule!

54. Cu amar plângea
Prea Curata Maica Ta, Cuvinte,
Când pe Tine Te-a văzut acum în mor-
mânt;

Ne-nceput și negrăite Dumnezeu!

55. Maica Precista
Omorârea Ta văzând, Hristoase,
Cu adânc-amărăciune, Ție-Ți grăia:
„Să nu zăbovești, Viață, între morți!“

56. Iadul cel cumplit
Tremura, când Te-a văzut pe Tine,
Veșnic soare al măririi, Hristosul meu,
Și în grab-a dat din el pe cei legați.

57. Ce priveliște
Mare și grozav-acum se vede;
Căci al vieții dătător moarte-a suferit,
Voind El să dea viață tuturor!“

58. Coasta Ți-au împuns,
Mâinile Ți-au pironit, Stăpâne;
Și cu rana Ta din coastă ai vindecat
Ne-nfrânarea mâinilor strămoșilor.
59. Oarecând jelea
Toată casa pe fiul Rahilei;
Iar acum pe al Fecioarei Fiu Îl jelesc
Maica Lui și ceata ucenicilor.
60. Palme și loviri
I s-au dat lui Hristos peste față,
Celui ce cu mâna Sa pe om plăsmui,
Și-a zdrobit cu totul ale fiarei fălci.
61. Toți cei credincioși,
Cu-ngroparea Ta scăpați de moarte,
Îți cinstim, Hristoase-al nostru, cu laude
Răstignirea și-ngroparea Ta acum.
62. Cel fără-de-nceput,
Veșnice Părinte, Fiu și Duh Sfânt,
Întărește stăpânirea-mpăraților
Împotriva dușmanilor, ca un bun.

63. Ceea ce ne-ai născut,
Prea Curată Fecioară, viața,
Potolește dezbinarea-n Biserică
Și dă pace, ca o bună, tuturor.
64. Cuvine-se, dar,
Să cădem la Tine, Ziditorul,
Cela ce pe cruce mâinile Ți-ai întins
Și-ai zdrobit de tot puterea celui rău.

STAREA A TREIA

Glasul al 3-lea:

1. Neamurile toate
Laudă-ngropării
Ți-aduc, Hristoase al meu.
2. Arimatianul
Jalnic Te pogoară
Și-n mormânt Te-ngroapă.
3. De mir purtătoare,
Mir Ție, Hristoase,
Ți-aduc cu sânguință.

4. Vino-ntreagă fire,
Psalmi de îngropare
Lui Hristos să-I aducem.
5. Pe cel viu cu miruri,
Ca pe-un mort, să-L ungem
Cu mironosițele.
6. Fericite Iosif!
Trupul ce dă viață,
Al lui Hristos, îngroapă.
7. Cei hrăniți cu mană
Lovesc cu piciorul
În Binefăcătorul.
8. O, ce nebunie!
Pe Hristos omoară
Cei ce-au ucis pe profeți.
9. Ca rob fără-de minte,
A trădat Iuda
Pe-Adâncu-nțelepciunii.
10. Rob ajunge-acuma
Vicleanul de Iuda,

Cel ce-a vândut pe Domnul.

11. Zis-a înțeleptul:
„Groap-adâncă este
Gâtlejul jidovilor“.
12. La viclenii jidovi,
Căile lor strâmbe
Curse și ciulini sunt.
13. Iosif și Nicodim
Pe Domnul îngroapă,
Cu toată cuviința.
14. Slavă Ție, Doamne,
Cel ce dai viață
Și-n iad puternic pogori.
15. Maica Prea Curata
Se jelea, Cuvinte,
Pe Tine mort văzându-Te.
16. Primăvară dulce,
Fiul meu prea dulce,
Frumusețea un-Ți-a apus ?
17. Plângere pornit-a
Maica Prea Curata,

Când ai murit, Cuvinte.

18. Vin cu mir, să-L ungă,
De mir purtătoare,
Pe Hristos, mirul ceresc.
19. Cu moartea pe moarte
O omori Tu, Doamne,
Cu sfânta Ta putere.
20. Piere-amăgitorul,
Scapă amăgitul
Cu-nțelepciunea-Ți, Doamne.
21. Cade vânzătorul
În adâncul gheenei,
În groapa stricăciunii.
22. Curse și ciulini sunt
Căile lui Iuda,
Celui nebun și viclean.
23. Pier răstignitorii,
Împărate-a-toate,
Dumnezeiescule Fiu.
24. Toți pier, împreună,
În groapa pierzării,

Bărbații sângiurilor.

25. Fiule din tatăl,
Împărat a toate,
Cum ai primit patima?
26. Maica, mielușeaua,
Mielul ei pe cruce văzându-L,
S-a tânguit.
27. Trupul ce dă viață
Iosif îl îngroapă-mpreună
Cu Nicodim.
28. Mult înlăcrimată
A strigat Fecioara,
Rărunchii pătrunzându-și.
29. O, a mea lumină,
Fiul meu prea dulce,
Cum Te-ai ascuns în groapă?
30. Nu mai plânge, Maică,
Pe Adam și Eva;
Ca să-i slobod, Eu sufăr.
31. Fiul meu, slăvescu-Ți
Înalta-ndurare

Prin care rabzi acestea.

32. Cu oțet și fiere
Te-au adăpat, Doamne,
Gustarea veche s-o strici.
33. Te-ai suit pe cruce,
Cel ce altădată
Umbriși poporul sub nor.
34. De-mir-purtătoare
Venind la-Ta groapă
Ți-aduceau, Doamne, miruri.
35. Scoală-Te,-ndurate,
Și pe noi ne scoate
Din a gheenei groapă!
36. „Doamne, înviază“,
Zice vărsând lacrimi
Maica Ta ce Te-a născut.
37. Înviază,-n grabă,
Alungând durerea
Curatei tale Maice!
38. Prinse-au fost de frică
Cereștile cete,

Când Te-au văzut mort, Doamne.

39. Iartă de greșeli
Pe aceia care, cu frică,
Cinstesc a Tale patimi.
40. O, înfricoșată,
Străină vedere;
Pământul cum te-ascunde!
41. Altădat-un Iosif
Ți-a slujit în fugă
Și-acum Te-ngroapă altul.
42. Plânge, Te jelește
Prea Curata-Ți Maică,
Tu fiind mort, Cuvinte.
43. Spaimă ia pe îngeri
De grozava-Ți moarte,
O, Făcător a toate!
44. Până-n zori, cu miruri,
Ți-au stropit mormântul
Cele înțelepte.
45. Pace în biserici,
Lumii mântuire

Prin Învierea-Ți dă-ne!

46. O, Treime Sfântă,
Tată, Fiu și Duh Sfânt,
Lumea mântuiește.
47. Robilor tăi, Maică,
Dă-le ca să vadă
Învierea Fiului tău!

Se repetă troparul întâi:

Neamurile toate
Laudă-ngropării
Ți-aduc, Hristoase-al meu.